

С. Чилингировъ

Чертици отъ проява на български характери

Последната му дума

Сждѣха го.

На 14. февруарий (старъ стилъ), 1893. год. митрополитъ Климентъ държа слово въ съборната църква въ Велико-Търново. Говори въ защита на Православието.

Речъта му била претълкувана въ смисълъ враждебна за правителството, а той подведенъ подъ сждебна отговорностъ. Но, дълбоко убедени въ патриотичнитѣ чувства на светия старецъ и въ неговитѣ още по-добри намѣнения, прокарани въ речъта му, много сждии отказвали да подържатъ обвинение срещу него, макаръ да сж били членове на управляващата тогава партия.

Митрополитъ Климентъ.

Министъръ-председателъ Стамболовъ се намира въ чудо. Той премѣства почти цѣлия сждийски съставъ на Търновския окръженъ сждъ, като на негово мѣсто назначава другъ, отъ хора вѣрни на правителството. Желанието му е, Климентъ, вече изтезаванъ и затворенъ въ Петро-Павловския манастиръ надъ с. Лѣсковецъ, въ който по-рано се помѣщавала закритата сега семинария, да бжде непремѣнно осжденъ, и то на смъртъ, та по този начинъ да се премахне завинаги единъ опасенъ противникъ. Но, въпрѣки тия размѣствания, на Стамболова не се удава да намѣри прокуроръ, който да напише обвинителния актъ, както и да подържа обвинението. Нѣколцина отъ натоваренитѣ съ тая несправедлива и неприятна за тѣхъ работа предпочитатъ да си дадатъ оставката отъ служба, нежели да повдигнатъ ножа на палача надъ една невинна глава.

Най-сетне се намира прокуроръ. И то не другъ, а Климентовиятъ любимецъ и възпитаникъ. Казваше се Ганю Чолаковъ. Сжщиятъ, когото дѣдо владика на пжтъ за Кипиловския манастиръ срещна като бедно, изоставено отъ родителитѣ си дете.